

Številka: Up-430/19-13
Up-432/19-14
Datum: 19. 5. 2022

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavnih pritožbah Darka Grahovca in Pave Grahovac, oba Bosna in Hercegovina, ki ju zastopa Odvetniška družba Završek & Šnajder, o. p., d. o. o., Ljubljana, na seji 19. maja 2022

odločilo:

Sodba Upravnega sodišča št. I U 821/2016 z dne 17. 5. 2017 in sodba Upravnega sodišča št. I U 711/2016 z dne 17. 5. 2017 se razveljavita in zadevi se vrmeta Upravnemu sodišču v ponovno odločanje.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pritožnika sta na podlagi Zakona o povračilu škode osebam, ki so bile izbrisane iz registra stalnega prebivalstva (Uradni list RS, št. 99/13 in 85/18 – v nadaljevanju ZPŠOIRSP), vložila zahtevo za določitev denarne odškodnine za škodo, ki naj bi jima nastala zaradi izbrisa iz registra stalnega prebivalstva. Upravna enota je zahtevka zavrnila. Sprejela je stališče, da pritožnika na podlagi drugega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP nista upravičenca do denarne odškodnine. Pritožnika naj ne bi izkazala, da sta v obdobju od izbrisa iz registra stalnega prebivalstva do pravnomočnosti odločbe, s katero jima je bila zavrnjena vloga za državljanstvo, v Republiki Sloveniji tudi dejansko živel. Ministrstvo za notranje zadeve (v nadaljevanju MNZ) je zavrnilo pritožbi. Upravno sodišče je tožbi zavrnilo. Sprejelo je stališče, da se pritožnika po odhodu iz Republike Slovenije nikoli nista poskušala vrniti in si urediti statusa, zato nista izkazala razlogov upravičene odsotnosti iz tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP. Vrhovno sodišče je zavrglo reviziji.

2. Pritožnika zatrjujeta kršitve 14., 22., 23. in 25. člena Ustave ter 6. in 13. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94,

MP, št. 7/94 – EKČP). Upravno sodišče naj ne bi obrazložilo zavrnitve izvedbe predlaganih dokazov (zaslišanja pritožnika in pritožnice ter zaslišanja pritožnikovega očeta oziroma pritožničinega moža o razlogih za odhod iz države). Upravno sodišče naj tudi ne bi izvedlo glavne obravnave, čeprav so bila dejstva sporna in naj bi pritožnika izvedbo glavne obravnave predlagala. Pritožnika navajata, da se niti prvostopenjski organ niti Upravno sodišče nista opredelila do bistvenih navedb pritožnice in pritožnikovega očeta, ki sta pojasnila razloge za odhod iz Republike Slovenije. V postopku sta pritožnika zatrjevala, da pritožnik zaradi izbrisa iz registra stalnega prebivalstva in neurejenega statusa za prebivanje v Republiki Sloveniji ni mogel biti vpisan v osnovno šolo, da pritožnikov oče oziroma pritožničini mož po izgubi zaposlitve iz istega razloga ni mogel dobiti nove zaposlitve, da je bilo o njunih prošnjah za državljanstvo odločeno šele leta 1998 in da se po letu 1993 zaradi vojne niso mogli več vrniti v Republiko Slovenijo. Po mnenju pritožnikov se Upravno sodišče ni opredelilo do navedenih okoliščin, ki naj bi bile pomembne za odločitev. Pritožnika sta v ustavni pritožbi opozorila tudi na sodbo Upravnega sodišča, s katero je bilo tožbi pritožnikovega brata oziroma pritožničinega sina zoper upravno odločbo, povezano z določitvijo odškodnine po ZPŠOIRSP, ugodeno, odločitev pa naj bi temeljila na istih dejanskih okoliščinah.

3. Ustavno sodišče je ustavni pritožbi s sklepom senata št. Up-430/19 z dne 10. 5. 2021 in št. Up-432/19 z dne 10. 5. 2021 sprejelo v obravnavo. O tem je na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12, 23/20 in 92/21 – v nadaljevanju ZUstS) obvestilo Upravno sodišče, MNZ in Upravno enoto Ljubljana.

B.

4. Pritožnika zatrjujeta, da se Upravno sodišče ni opredelilo do bistvenih navedb, s katerimi sta pojasnila razloge za odhod iz Republike Slovenije po izbrisu iz registra stalnega prebivalstva. Ustavno sodišče je zato izpodbijani sodbi preizkusilo z vidika pravice do izjave iz 22. člena Ustave.

5. Pravica do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave vsakomur zagotavlja enako varstvo njegovih pravic v postopku pred sodiščem in drugimi državnimi organi, organi lokalnih skupnosti in nosilci javnih pooblastil, ki odločajo o njegovih pravicah, dolžnostih ali pravnih interesih. Ustavno sodišče je že večkrat poudarilo, da iz 22. člena Ustave izhaja obveznost sodišča do seznanitve z navedbami stranke in do opredelitve do njenih navedb. Pravici stranke, da se v postopku izjavi, namreč ustreza obveznost sodišča, da vse navedbe stranke vzame na znanje, da pretehta njihovo upoštevnost in dopustnost ter da se do tistih navedb, ki so za odločitev lahko bistvenega pomena in so dopustne, v obrazložitvi tudi opredeli. Za zagotovitev ustavne pravice do poštenega sojenja kot tudi za zagotovitev zaupanja v sodstvo je velikega pomena, da stranka, tudi če njenemu zahtevku ali pravnemu sredstvu ni ugodeno, lahko spozna, da se je sodišče z njenimi

argumenti seznanilo in jih obravnavalo, in da ne ostane v dvomu, ali jih morda ni enostavno prezrlo.¹

6. O kršitvah človekovih pravic in temeljnih svoboščin, povzročenih osebam, ki so bile ob uveljavitvi osamosvojitvene zakonodaje izbrisane iz registra stalnega prebivalstva (v nadaljevanju izbrisane osebe), se je Ustavno sodišče izreklo že v več odločbah.² Iz teh odločb izhaja, da so bile izbrisane osebe kot državljani nekdanje Socialistične federativne republike Jugoslavije (v nadaljevanju SFRJ) obravnavane neenako v primerjavi z drugimi tujci, ki so živeli v Sloveniji pred osamosvojitvijo in katerih dovoljenje za stalno prebivanje je skladno z 82. členom Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 1/91-I in 44/97 – v nadaljevanju ZTuj) ostalo veljavno še naprej. Za odpravo ugotovljenih protiustavnosti je zakonodajalec sprejel Zakon o urejanju statusa državljanov drugih držav naslednic nekdanje SFRJ v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 76/10 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju ZUSDDD). S tem zakonom je hotel izbrisanim osebam omogočiti ureditev statusa s pridobitvijo dovoljenja za stalno prebivanje pod blažjimi pogoji, kot jih je določal ZTuj, ter tudi izdajo posebnih odločb, s katerimi se jim priznava status za nazaj. Kot je ugotovilo Ustavno sodišče v odločbi št. U-II-1/10, je zakonodajalec s posebno ureditvijo glede izdaje dovoljenj za stalno prebivanje ter s priznanjem dejanskega prebivanja za nazaj vzpostavil moralno zadoščenje kot posebno obliko odprave posledic kršitev človekovih pravic, ki so nastale zaradi izbrisa iz registra stalnega prebivalstva. S tem je opravil nalogo, ki mu jo narekuje četrti odstavek 15. člena Ustave. Že tedaj je Ustavno sodišče opozorilo, da bi se v primerih, če je posameznikom zaradi izbrisa iz registra stalnega prebivalstva nastala škoda, ker so jim bile odvzete pravice, vezane na pogoj stalnega prebivanja v Republiki Sloveniji, lahko zastavilo vprašanje odškodninske odgovornosti države iz 26. člena Ustave.³

7. Veliki senat Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP) je v sodbi v zadevi *Kurić in drugi proti Republiki Sloveniji* z dne 26. 6. 2012 razsodil, da priznanje kršitev človekovih pravic in izdaja dovoljenj za stalno prebivanje v primeru pritožnikov nista zadostna ukrepa za popravilo krivic na državni ravni. Pri tem je upošteval dolgo obdobje, v katerem so pritožniki trpeli zaradi ogroženosti in pravne negotovosti, ter resnost posledic, ki jih je imel zanje izbris. ESČP je ugotovilo, da pritožnikom ni bilo priznано ustrezno denarno povračilo za leta, ko so bili ranljivi in izpostavljeni pravni negotovosti.

¹ Glej odločbi Ustavnega sodišča št. Up-373/97 z dne 22. 2. 2001 (Uradni list RS, št. 19/01, in OdlUS X, 108), 9. točka obrazložitve, in št. Up-305/15 z dne 27. 10. 2016, 14. točka obrazložitve.

² Glej odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-284/94 z dne 4. 2. 1999 (Uradni list RS, št. 14/99, in OdlUS VIII, 22), št. U-I-246/02 z dne 3. 4. 2003 (Uradni list RS, št. 36/03, in OdlUS XII, 24) in št. U-II-1/10 z dne 10. 6. 2010 (Uradni list RS, št. 50/10, in OdlUS XIX, 11).

³ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. Up-124/14, U-I-45/14 z dne 28. 5. 2015, 14. točka obrazložitve.

8. S ciljem popraviti kršitve človekovih pravic in temeljnih svoboščin in izvršiti sodbo ESČP v zadevi *Kurić in drugi proti Sloveniji* ter v pravnem redu sistemsko urediti pravično zadoščenje oziroma povračilo škode, ki je izbrisanim osebam nastala zaradi izbrisa iz registra stalnega prebivalstva, je zakonodajalec sprejel ZPŠOIRSP.⁴ Upravičence do povračila škode zaradi izbrisa iz registra stalnega prebivalstva je uredil v 2. členu ZPŠOIRSP. Na podlagi drugega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP so upravičenci do povračila škode osebe, ki so po izbrisu iz registra stalnega prebivalstva in pred uveljavitvijo Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o urejanju statusa državljanov drugih držav naslednic nekdanje SFRJ v Republiki Sloveniji (Uradni list RS, št. 50/10 – v nadaljevanju ZUSDDD-B): (1) vložile vlogo za izdajo dovoljenja za stalno prebivanje na podlagi zakonov, ki so v upoštevnem času urejali položaj tujcev v Republiki Sloveniji, ali vlogo za sprejem v državljanstvo Republike Slovenije, (2) ki jim je bila navedena vloga zavržena, zavržena ali je bil postopek ustavljen in (3) ki so v upoštevnem obdobju v Republiki Sloveniji dejansko živele.⁵

9. V obravnavani zadevi ni sporno, da sta bila pritožnika izbrisana iz registra stalnega prebivalstva in da sta v upoštevnem obdobju vložila vlogo za sprejem v državljanstvo Republike Slovenije, ki je bila zavržena. Sporno pa je, ali sta pritožnika v upoštevnem obdobju dejansko živela v Republiki Sloveniji.

10. Dejansko bivanje je kot pogoj za pridobitev dovoljenja za stalno prebivanje določil že ZUSDDD. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-246/02 opredelilo okvire, v katerih mora zakonodajalec določiti merila za ugotavljanje izpolnjevanja pogoja dejanskega življenja.⁶ Zakonodajalec se je na ugotovljeno protiustavnost v odločbi št. U-I-246/02 odzval s sprejetjem ZUSDDD-B in je ob upoštevanju stališč Ustavnega sodišča v odločbi št. U-I-246/02 določil, da lahko izbrisane osebe izkažejo izpolnjevanje pogoja dejanskega bivanja tudi, če so Republiko Slovenijo zapustile iz upravičenih razlogov (tretji odstavek 1.č člena ZUSDDD).

11. Enak pogoj je zakonodajalec določil tudi v ZPŠOIRSP. Na podlagi tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP je lahko izbrisana oseba pogoj dejanskega življenja izpolnila tudi, če je odsotnost trajala več kot leto dni in je šlo za upravičeno odsotnost. Posameznik je upravičeno odsotnost med drugim lahko izkazal, če je Republiko Slovenijo zapustil zaradi

⁴ Glej Predlog zakona o povračilu škode osebam, ki so bile izbrisane iz registra stalnega prebivalstva, z dne 29. 7. 2013, EPA 1345-VI.

⁵ Na podlagi prvega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP je upravičenec do povračila škode tudi oseba, ki je po izbrisu iz registra stalnega prebivalstva pridobila dovoljenje za stalno prebivanje na podlagi zakonov, ki so v upoštevnem času urejali položaj tujcev v Republiki Sloveniji, ali je bila sprejeta v državljanstvo Republike Slovenije.

⁶ Primerjaj z odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-246/02, 26. do 30. točka obrazložitve, in s sklepom Ustavnega sodišča št. U-I-48/13 z dne 8. 1. 2015, 8. točka obrazložitve.

posledic izbrisa iz registra stalnega prebivalstva (prva alineja tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP).⁷

12. Ob upoštevanju povezanosti med ZUSDDD in ZPŠOIRSP, je treba pri razlagi zakonskega besedila "če je Republiko Slovenijo zapustil zaradi posledic izbrisa iz registra stalnega prebivalstva" upoštevati stališča, ki jih je Ustavno sodišče sprejelo v odločbah v zvezi z ureditvijo položaja izbrisanih oseb,⁸ in stališča iz sodbe ESČP v zadevi *Kurić in drugi proti Sloveniji*. Ustavno sodišče je že sprejelo stališče, da so pri presoji, ali je oseba zapustila Republiko Slovenijo zaradi posledic izbrisa, pravno pomembne vse tiste okoliščine, ki bi mogle utemeljiti, da je bil posameznik z ozemlja Republike Slovenije dalj časa odsoten zaradi okoliščin izven njihove sfere.⁹ Izbris iz registra stalnega prebivalstva je spremenil status izbrisanih oseb, ki niso mogle uveljavljati določenih pravic, ki bi jim šle

⁷ Upravičena odsotnost z ozemlja Republike Slovenije je podana tudi, če je oseba zapustila Republiko Slovenijo, ker jo je poslala na delo, študij ali na zdravljenje pravna oseba iz Republike Slovenije ali v primeru mladoletne osebe njeni starši oziroma skrbniki, ali če je bila zaposlena na ladji z matično luko v Republiki Sloveniji, za čas napotitve na delo, študij ali zdravljenje oziroma za čas zaposlitve na ladji (druga alineja tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP); če je oseba zapustila Republiko Slovenijo, ker ni mogla pridobiti dovoljenja za prebivanje v Republiki Sloveniji zaradi neizpolnjevanja pogojev in ji je bila prošnja za izdajo dovoljenja zavržena, zavržena ali je bil postopek ustavljen (tretja alineja tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP); če se oseba ni mogla vrniti v Republiko Slovenijo zaradi vojnih razmer v drugih državah naslednicah nekdanje SFRJ ali iz zdravstvenih razlogov (četrti alineja tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP); če je bila oseba prisilno odstranjena iz Republike Slovenije na podlagi 28. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 1/91-I in 44/97 – v nadaljevanju ZTuj), 50. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 64/09 – uradno prečiščeno besedilo) ali 69. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 91/21 - uradno prečiščeno besedilo, 95/21 in 17/22 – ZTuj-2) ali če je Republiko Slovenijo prostovoljno zapustila na podlagi odločbe o vrnitvi, razen če je bila prisilno odstranjena ali je Republiko Slovenijo prostovoljno zapustila zaradi izrečene stranske kazni izгона tujca iz države zaradi storjenega kaznivega dejanja (peta alineja tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP); če je bil osebi zavržen vstop v Republiko Slovenijo, razen v primeru, če ji je bil vstop zavržen zaradi izrečene stranske kazni izгона tujca iz države, zaradi storjenega kaznivega dejanja ali zaradi razlogov iz prve, druge, pete ali sedme alineje 10. člena ZTuj, iz razlogov iz prve, druge ali šeste alineje prvega odstavka 9. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 61/99, 87/02 in 93/05 – ZTuj-1) ali iz razlogov iz točke d) ali e) prvega odstavka 5. člena Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (UL L 105, 13. 4. 2006) s spremembami (šesta alineja tretjega odstavka 2. člena ZPŠOIRSP).

⁸ Primerjaj z odločbami Ustavnega sodišča št. U-II-1/10, 35. točka obrazložitve. Glej tudi odločbe Ustavnega sodišča št. Up-336/98 z dne 20. 9. 2001 (Uradni list RS, št. 79/01, in OdlUS X, 225), št. Up-333/96 z dne 1. 7. 1999 (OdlUS VIII, 286), št. Up-60/97 z dne 15. 7. 1999 (OdlUS VIII, 292), št. Up-20/97 z dne 18. 11. 1999 (OdlUS VIII, 300), št. Up-152/97 z dne 16. 12. 1999 (OdlUS VIII, 302) in št. Up-211/04 z dne 2. 3. 2006 (Uradni list RS, št. 28/06, in OdlUS XV, 40).

⁹ Primerjaj z odločbo Ustavnega sodišča št. Up-211/04, 9. in 11. točka obrazložitve.

kot tujcem z dovoljenjem za stalno prebivanje v Republiki Sloveniji.¹⁰ Izbrisane osebe so pred razglasitvijo neodvisnosti Slovenije več let zakonito prebivale v Sloveniji in kot državljani nekdanje SFRJ uživale številne socialne in politične pravice. Zaradi izbrisa so pretrpele veliko negativnih posledic, kot so na primer uničenje osebnih dokumentov, izguba možnosti za delo, izguba zdravstvenega zavarovanja, nezmožnost podaljšanja veljavnosti osebnih dokumentov ali vozniškega dovoljenja in težave pri urejanju pokojninskih pravic.¹¹ Odvzem statusa stalnega prebivališča je torej po takratni zakonodaji pomenil izgubo ekonomskih, zdravstvenih in socialnih pravic. Posamezniki po izbrisu iz registra stalnega prebivalstva zaradi pravne praznine, ki ni urejala njihovega položaja, niso mogli dobiti dovoljenja za začasno prebivanje ali za stalno prebivanje. To je pomenilo, da so v Republiki Sloveniji živeli brez pravnega naslova in bi lahko bili tudi izgnani.¹² Izbris je bil daljnosežen oziroma trajen ukrep, ki je imel za položaj izbrisanih oseb tako pravno kot dejansko izredno hude posledice. Tudi v primerih, v katerih do vseh dejanskih posledic ni prišlo, so osebe iz navedenih razlogov živele v pravni negotovosti. Navedene okoliščine so torej nedvomno lahko vplivale na odločitev posameznika, da zapusti ozemlje Republike Slovenije. V takem primeru – ko je bila odločitev posameznika posledica navedenih okoliščin izbrisa – pa ni mogoče šteti, da je državo zapustil iz razlogov, ki bi bili na njegovi strani.¹³

13. Pritožnika sta v tožbah zatrjevala, da je njuna odsotnost z ozemlja Republike Slovenije upravičena, ker sta jo zapustila zaradi posledic izbrisa iz registra stalnega prebivalstva. Pritožnik je bil v času zapustitve Republike Slovenije mladoleten, zato je bilo mogoče njegove razloge za zapustitev države presojati preko izjav njegovih staršev. Pritožnika sta navedla, da je celotna družina zapustila Republiko Slovenijo avgusta 1993, ker zaradi izbrisa niso imeli več pravne podlage za bivanje v Republiki Sloveniji. Zatrjevala sta, da je celotna družina vložila vloge za pridobitev državljanstva, ki v času do odhoda iz države še niso bile rešene.¹⁴ Navedla sta, da pritožnikov oče oziroma pritožničin mož zaradi izbrisa ni mogel dobiti nove zaposlitve. Pritožnica je pojasnila, da zato niso imeli ustreznih sredstev za preživljanje. Pritožnik je tudi navedel, da je bil zaradi izgube dovoljenja za stalno prebivanje zavržen tudi njegov vpis v osnovno šolo. Zato odločitev družine, da zapusti Republiko Slovenijo, ni bila prostovoljna. Pritožnika sta navedla tudi, da so družinskim članom po odhodu potekli potni listi, zato niso mogli več vstopiti v Republiko Slovenijo, in da jim je vrnitev preprečevalo tudi vojno stanje v Bosni in Hercegovini.

14. Upravno sodišče je navedlo, da sta pritožnika leta 1993 zapustila Republiko Slovenijo in se potem nikoli nista poskušala vrniti vanjo in si urediti statusa. Navedlo je, da se upravnemu organu ni bilo treba izrecno opredeliti do navedb pritožnikovega očeta

¹⁰ Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-246/02, 22. točka obrazložitve.

¹¹ Glej sodbo ESČP v zadevi *Kurić in drugi proti Sloveniji*, 356. točka obrazložitve.

¹² Glej odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-246/02, 24. točka obrazložitve.

¹³ Primerjaj z odločbo Ustavnega sodišča št. Up-211/04, 11. točka obrazložitve.

¹⁴ O vlogah pritožnika in pritožnice za sprejem v državljanstvo je bilo odločeno šele 8. 12. 1998.

oziroma pritožničinega moža, s katerimi je utemeljeval razloge za odhod iz države, ker ob ugotovitvi, da se pritožnika nista več poskušala vrniti v Republiko Slovenijo, te niso bistvene za odločitev.

15. Pritožnika sta v tožbah navedla več okoliščin, ki bi mogle utemeljiti, da sta bila z ozemlja Republike Slovenije dalj časa odsotna zaradi okoliščin izven njune sfere. Iz obrazložitve te odločbe izhaja, da so take okoliščine lahko odločilne pri presoji, ali sta pritožnika Republiko Slovenijo zapustila zaradi posledic izbrisa. Upravno sodišče s stališčem, da se pritožnika po odhodu nista poskušala vrniti v Republiko Slovenije, ni pojasnilo, zakaj naj bi bile okoliščine, s katerimi sta pritožnika utemeljevala razloge za zapustitev države, pravno nepomembne. To pomeni, da Upravno sodišče v obrazložitvi izpodbijanih sodb ni odgovorilo na konkretne navedbe pritožnikov, ključne za odločitev o izpolnjenosti pogoja dejanskega življenja in za presojo upravičene odsotnosti z ozemlja Republike Slovenije. Glede na navedeno je kršilo pravico pritožnikov do izjave iz 22. člena Ustave. Zato je Ustavno sodišče sodbi Upravnega sodišča razveljavilo ter zadevi vrnilo v novo odločanje.

16. Ker je Ustavno sodišče izpodbijani odločitvi razveljavilo zaradi kršitve pravice iz 22. člena Ustave, ni presojalo drugih zatrjevanih kršitev.

C.

17. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS in prve alineje drugega odstavka 46. člen Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10, 56/11, 70/17 in 35/20) v sestavi: predsednik dr. Matej Accetto ter sodnici in sodniki dr. Rok Čeferin, Dr. Dr. Klemen Jaklič (Oxford ZK, Harvard ZDA), dr. Rajko Knez, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik, dr. Rok Svetlič, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Odločbo je sprejelo z osmimi glasovi proti enemu. Proti je glasoval sodnik Svetlič.

dr. Matej Accetto
Predsednik